

TAISTELU VALLASTA JA „TAISTELU“ ALMUISTA

Kaikille on tunnettua, että sosialidemokraattien puolue on jo ohjelmassaan esittänyt järkkymättömän vakaumuksensa siitä, että kansanjoukkojen ajankohtaisten tarpeiden todelliseksi tyydyttämiseksi on *täydellinen kansanvalta* välttämätön. Elleivät kansanjoukot pidä käsissään valtiovaltaa *täydellisesti*,— jos valtiossa jää olemaan edes jonkinlainen valta, jota kansa ei ole valinnut ja jota ei voida vaihtaa ja joka on kansasta kokonaan riippumaton, niin ajankohtaisten ja kaikkien tajuamien tarpeiden todellinen tyydyttäminen on *mahdotonta*.

Tätä eittämätöntä totuutta sosialidemokraattinen puolue on aina kaikin voimin levittänyt proletariaatin ja koko kansan keskuuteen. Todellinen taistelu, s.o. joukkotaistelu vapauden puolesta on kulkenut ja tulee aina kulkemaan mitä erilaisimpien ja useinkin odottamattomien vaiheiden kautta: muuten ei voi ollakaan, koska taistelu on äärettömän vaikeaa, sen tehtävät monimutkaisia ja taistelevien kokoonpano vaihteleva. Johtaessaan proletariaatin taistelua kaikissa tämän taistelun kehitystasteissa ja kaikissa olosuhteissa sosialidemokratian on työväenluokan pyrkimysten tietoisena ilmaisijana pidettävä jatkuvasti mielessään tämän kokonaisuudessaan otetun taistelun yleis- ja perusedut. Sosialidemokratia opettaa, että työväenluokan erillisetujen takia ei saa unohtaa yleisetuja, taistelun eri asteiden erikoisuuksien takia ei saa unohtaa kokonaisuudessaan otetun taistelun perustehtäviä.

Vallankumouksellinen sosialidemokratia on aina käsittänyt tehtävänsä nykyisessä Venäjän vallankumouksessa juuri näin. Vain tällainen käsitys vastaa edistyneimmän luokan, proletariaatin, asemaa ja tehtäviä. Liberaalinen porvaristo taas on aina asetellut tehtävänsä taistelussa poliittisen vapauden puolesta aivan toisin, porvariston erikoisten luokkaetujen mukaisesti. Porvaristo tarvitsee poliittista vapautta, mutta se pelkää täydellistä kansanvaltaa, sillä jo taistelussa kehittynyt ja yhteenliittynyt proletariaatti käyttäisi tuota kansanvaltaa porvaristoa vastaan. Senpä takia porvaristo poliittiseen vapauteen pyrkiessään haluaa samanaikaisesti säilyttää paljon vanhan vallan jätteitä (vakituisen armeijan, valitsemattoman virkamiehistön ja niin edespäin).

Proletariaatin taistelu poliittisen vapauden puolesta on *vallankumouksellista*, sillä tämä taistelu tavoittelee täydellistä kansanvaltaa. Porvariston taistelu vapauden puolesta on *opportunistista*, sillä tuo taistelu tähtää almujen saantiin, vallan jakamiseen itsevaltiuden ja omistavien luokkien kesken.

Tämä peruseroavaisuus proletariaatin vallankumouksellisen taistelun ja porvariston opportunistisen taistelun välillä kulkee punaisena lankana kautta koko vallankumouksemme historian. Proletariaatti taistelee, porvaristo hiipii salakähmää valtaan. Proletariaatti hajottaa itsevaltiutta taistelemalla, porvaristo tarrautuu heikentyvän itsevaltiuden almuihin. Proletariaatti kohottaa koko kansan edessä korkealle taistelulipun, porvaristo — pikku myönnytysten, sopimusten ja tinkimisen lipun.

Proletariaatti käyttää hyväkseen jokaista aukkoa, kaikkinaista vallan heikkenemistä, jokaista myönnytystä ja almua vieläkin laajemman, joukkoluontoisemman, päättävemmän ja kärkevämmän taistelun käymiseen,— porvaristo taistelun vähittäiseen vaimentamiseen, rauhoittamiseen ja heikentämiseen, taistelun tehtävien tyypistämiseen ja muotojen lieventämiseen.

Palauttakaapa mieleenne eräitä vapauden puolesta käymämme taistelun vaiheita. Porvaristo „taistelee” siitä, että esivalta luottaisi zemstvoon („oikeudet ja määräysvaltainen zemstvo”) ja kansaan (kuluva vuosikymmenen alku). Proletariaatti nostaa taistelulipun itsevaltiuden kukistami-

seksi. Hallitus julistaa „luottamuksen” aikakauden (Svjaatopolk-Mirski). Porvaristo pitää loppumattomasti puheita juhlapidoissa,— proletariaatti lyö uusia aukkoja sorron linnakkeeseen antaen henkensä kaduilla tammikuun 9 päivänä ja laajentaen mahtavaa lakkoliikettä.

Vuoden 1905 kesä. Porvaristo lähettää vapause dustajistonsa. Syksyllä lahjoitetaan Bulyginin Duuma⁷. Porvaristo on liikuttunut. Yleistä huutoa: menkää Duumaan. Sosialidemokratian opportunistit horjuvat. Proletariaatti jatkaa taisteluaan. Maailmassa ennennäkemätön koko maata käsittävä lakko lakaisee pois Duuman. Proletariaatti valtaa vapauden ja puolustaa sitä verellään taantumuksen hyökäyksiltä.

Ensimmäisessä taistelussa proletariaatti lyödään. Porvaristo herjaa voitettuja ja tarrautuu orjamaisesti Duumaan. Proletariaatti kokoaa voimia uutta rynnäkköä varten. Se kantaa edelleenkin ylväänä täydellisen kansanvallan puolesta käynnissä olevan taistelun lippua. Rynnäkkö ei onnistu ennen Duuman koollekutsumista. Porvaristo jälleen mantee, heittäen yli laidan perustavan kokouksen tunnuksen, rai-voten „esiintymisiä” vastaan, saarnaten sovintoa, sopimuksen tekoa, kadettiministeristön nimittämistä korkeimman vallanpitäjän toimesta.

Proletariaatti käyttää uutta tilannetta hyväkseen samoin kuin se käytti vuoden 1904 „luottamusta” ja vuoden 1905 lokakuun 17 päivän „luottamusta”. Se täytti vallankumouksellisen velvollisuutensa, teki kaikkensa lakaistakseen pois Witten Duuman⁸ samoin kuin Bulyginin Duuman. Ei onnistuttu porvariston petosten, työväenluokan ja talonpoikaiston riittämättömän järjestäytyneisyyden ja mobilisoinnin takia. Proletariaatti jatkaa taistelua *käyttäen hyväkseen* kaikkia „Duumassa” ja Duuman liepeillä syntyviä selkkauksia tehdäkseen niistä vieläkin laajemman ja päättävämmän joukkoliikkeen lähtökohdan.

Uusi taistelu on nousemassa. Sitä ei kukaan kiellä. Tähänastista tuntuvasti laajemmat proletaarien, talonpoikien, kaupunkiköyhälistön, sotaväen y.m. joukot nousevat. Kukaan ei kiellä, että se tulee olemaan taistelua Duuman ulkopuolella. Nykyisen tilanteen objektiivisten ehtojen johdosta se tulee olemaan taistelua, joka välittömästi murtaa vanhan vallan. Missä määrin sen murtaminen tulee tapahtumaan, sitä ei voi kukaan edeltä käsin sanoa. Mutta

proletariaatti etumaisena luokkana pyrkii tässä taistelussa vielä tiukemmin täydelliseen voittoon ja poistamaan kokonaan vanhan vallan.

Proletariaatti pysyykin johdonmukaisena, se hylkää porvariston opportunistiset tunnukset, porvariston, joka on joutanut osan sosialidemokraatteja harhaan. Ei ole totta, että muka kadettiministeristön nimittäminen merkitsee „vallan tempaamista” hovin suosikkikunnalta. Se on porvarillinen valhe. Itse asiassa sellaisen ministeristön nimittäminen tulee olemaan nyt hovin suosikkikunnan uutena liberaalisena verhona. Ei ole totta, että muka kadettiministeristön nimittäminen tulee muuttamaan näennäisen perustuslain todelliseksi. Se on porvarillinen valhe. Itse asiassa tuollainen ministeristö olisi vain itsevaltiuden pukemista uuteen valeperustuslailliseen pukuun. Ei ole totta, että kadettiministeristö-vaatimus on muuttumassa koko kansan vaatimukseksi. Se on porvarillinen valhe. Itse asiassa se on vain kadettilaisen Duuman vaatimus. Itse asiassa ne, jotka eivät ole kadetteja, toistavat tuota vaatimusta vain väärinkäsityksen takia, käsittäen sillä jotain paljon suurempaa. Itse asiassa *koko kansan* vaatimukset tähtäävät paljon pitemmälle kuin kadettilaisen Duuman vaatimukset. Ja vihdoin sekään ei ole totta, että muka kadettiministeristö-vaatimuksen „kannattaminen” (tai — mikä on aivan samaa — kadettiministeristön kannattaminen) päätöslauselmien, evästysten y.m. avulla on todellista taistelua vanhaa valtaa vastaan. Se on porvarillinen valhe. Proletariaatin taholta tällainen „kannattaminen” on vain taistelusta luopumista, se on vain vapauden asian luovuttamista horjuville liberaaleille.

Proletariaatti taistelee ja tulee taistelemaan vanhan vallan nujertamiseksi. Se panee kaiken propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotyönsä sekä joukkojen mobilisoinnin palvelemaan tätä tehtävää. Ellei täydellinen nujertaminen onnistu, niin proletariaatti käyttää hyväkseen osittaistakin hävittämistä. Mutta proletariaatti ei tule milloinkaan propagoimaan osittaista, kaunistelemaan sitä eikä kehottamaan kansaa kannattamaan sitä. Todellisen taistelun todellinen kannatus annetaan niille, jotka pyrkivät suurempaan (saavuttaen epäonnistumisen sattuessa pienemmän), eikä niille, jotka *ennen taistelua* typistävät opportunistisesti tämän taistelun tehtäviä.

Se, jota fraasien räiske ei lumoa, huomaa helposti, että kansa ei *todellisuudessa* tule ollenkaan taistelemaan kadetti-ministeristön puolesta, vaan vanhan vallan poistamisen puolesta. Byrokratian edut vaativat tämän taistelun todellisen kantavuuden *tylsistämistä*. Proletariaatin edut vaativat sen *laajentamista* ja kärjistämistä.

„Vperjod” № 17,
kesäkuun 14 pnä 1906

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstin mukaan